

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/101/2024
Identifikačné číslo spisu:	8222200131
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8222200131.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. D., narodeného W. zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému 365.bank, a.s., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31340890, zastúpenému spoločnosťou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36853186, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 2Csp/2/2022, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 09. januára 2024 sp. zn. 9CoCsp/4/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 21 júla 2022, č. k. 2Csp/2/2022-349 rozhodol:

„I. Súd u r č u j e, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 06. 02. 2015, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.709,01 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.709,01 eura, odo dňa 02. 02. 2022 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku

III. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 06. 02. 2015, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, v časti (5) Zmluva o úvere, podmienky úveru, záverečné ustanovenia, bod 5.4., v znení: „Banka a Dlžník/Spoludlžník sa dohodli, že Banka si môže započítat' svoje pohľadávky zo ZoU' voči pohľadávke Dlžníka/Spoludlžníka z ktoréhokoľvek účtu alebo vkladu vedeného Bankou. Banka je z tohto do^vodu zároveň oprávnená nevykonať akýkoľvek prevod peňažných prostriedkov, či inak neumožniť Dlžníkovi nakladať s prostriedkami na ktoromkoľvek účte Dlžníka/Spoludlžníka alebo s vkladom Dlžníka/Spoludlžníka, s čím Dlžník/Spoludlžník podpisom ZoU' súhlasí. Zmluvné strany sa dohodli, že

ako prejav započítania postačuje doručenie výpisu, z ktorého bude zrejmy deň a rozsah započítania.", je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXX, zo dňa 6. 2. 2015, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, v časti (5) Zmluva o úvere, podmienky úveru, záverečné ustanovenia, bod 5.17., v znení: „Dlžník/Spoludlžník súhlasí, aby sa ich platby započítavali v nasledujúcom poradí: a) poplatky podľa ZoU, b) úrok z omeškania, c) zmluvný úrok z úveru, d) splátka istiny úveru, pričom platí, že v prípade viacerých pohľadávok Banky voči Dlžníkovi/Spoludlžníkovi sa platby Dlžníka/Spoludlžníka započítavajú najskôr na pohľadávky skôr splatné.", je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník."

1.1. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že žalovaný ako banka poskytla žalobcovi úver v sume 5.000 eur, ktorý sa žalobca zaviazal banke splatiť. Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa, HOOS, zn. H 206/21 zo dňa 25. 10. 2021 súd zistil, že žalobca sa dňa 10. 06. 2021 obrátil na toto združenie v súvislosti s posúdením zmluvy č. XXXXXXXXXX uzavretej so žalovaným dňa 06. 02. 2015. Združenie ho informovalo, že ide pravdepodobne o zmluvu bezúročnú a bez poplatkov a o tom, že vzhľadom na poskytnutý úver a splatenú sumu, má právo od žalovaného žiadať bezdôvodné obohatenie v sume 1.709,01 eura. Súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvu o úvere ako bezúročnú a bez poplatkov, a to z dôvodu, že zmluva neobsahovala obligatórne údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a y) ZoSÚ, ktorými sú údaje o dobe trvania zmluvy tak, ako to stanovuje zákon o spotrebiteľských úveroch a správne uvedená priemerná RPMN. Mal za to, že v danej veci od priemerného spotrebiteľa, v tomto prípade žalobcu so stredoškolským vzdelaním bez maturity, nemožno očakávať, že si dobu trvania zmluvy spočíta spôsobom prezentovaným žalovaným. Doba trvania zmluvy bola neprehľadná aj pre právneho zástupcu žalobcu, ktorý dobu trvania zmluvy vypočítal na 107 mesiacov, teda 8 rokov a 11 mesiacov. Ďalej poukázal na to, že žalovaný poskytoval úver ako banka, preto pre neho boli smerodajné údaje o novo-poskytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2014 a nie údaje týkajúce sa veriteľov za 3. štvrtrok 2014. Ak teda žalovaný ako banka v zmluve uviedol údaj o priemernej RPMN vo výške 17,33 %, ktorá bola relevantná za dané obdobie, ale pri novo-poskytnutých úveroch veriteľmi (nie osobitne bankami) priemernú RPMN uviedol nesprávne, pretože správne mala byť uvedená vo výške 12,70 %.

1.2. Ohľadom skúmania bonity pred uzavretím zmluvy súd prvej inštancie uviedol, že banka (žalovaný) disponovala údajmi poskytnutými zo strany spotrebiteľa o jeho príjme, rodinnom stave, vlastníctve nehnuteľností, či počte vyživovaných detí. Banka disponovala aj výstupom zo Sociálnej poisťovne, z ktorého vyplynulo, že žalobca je zamestnaný a jeho priemerný vymeriavací základ za posledné 3 mesiace bol vyšší ako 387 eur. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Žalovaný totiž posudzoval schopnosť žalobcu splácať úver bez akýchkoľvek údajov o jeho výdavkoch a zároveň nepreukázal, aby nahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácať úver (SQ.). Vychádzajúc z uvedeného súd vyhodnotil, že žalovaný hrubo porušil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1, v dôsledku čoho je potrebné v súlade s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

1.3. Súd prvej inštancie sa vysporiadal aj s námietkou premlčania vznesenou žalovaným a dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Uviedol, že subjektívnu premlčaciu dobu je potrebné odvíjať od toho, kedy sa žalobca skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení. Mal preukázané, že o bezdôvodnom obohatení sa žalobca dozvedel v júni 2021 po tom, čo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS predložil zmluvu na posúdenie. Ako relevantný argument nemožno v tomto smere vyhodnotiť tvrdenie žalovaného, že vzhľadom na predčasné splatenie úveru dňa 01. 02. 2017, ako aj s poukazom na podanie žaloby dňa 20. 01. 2022, žalobca podal žalobu po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca sa o tom, že k bezdôvodnému obohateniu došlo a kto zaň zodpovedá, dozvedel v júni 2021 a ak podal žalobu dňa 20. 01. 2022, podal ju v rámci plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby. Uvedené závery sú zároveň v zhode s rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021 zo dňa 28. 09. 2021, resp. sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28. 02. 2022). Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe súd prvej inštancie uviedol, že podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné jej plynutie odvíjať od

momentu, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu. Vzhľadom na to, že podľa zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver dňa 06. 02. 2015, žalobca úver predčasne splatil dňa 01. 02. 2017, ako aj s poukazom na to, že žaloba bola na súd podaná dňa 20. 01. 2022, je na mieste konštatovať, že žalobca splatil žalovanému istinu úveru a tiež sumu 1.709,01 eura nad sumu poskytnutého úveru v rámci desaťročnej objektívnej premľacej doby, ktorá by uplynula najskôr v roku 2025, keďže prvá splátka bola splatná dňa 25. 03. 2015. Vychádzajúc z uvedeného súd dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premľaný.

1.4. Súd prvej inštancie konštatoval, že vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, plnenie žalobcu prevyšujúce istinu, t. j. suma 1.709,01 eura, predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný vydať s poukazom na § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu súd žalobe v tejto časti vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1.709,01 eura so zákonným úrokom z omeškania v sadzbe 5 % ročne od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému. Žalovanému bola žaloba doručená dňa 31. 01. 2022 a podľa § 563 Občianskeho zákonníka bol žalovaný povinný plniť dňa 01. 02. 2022, a keďže neplnil, od 02. 02. 2022 sa dostal do omeškania.

1.5. Prvoinštančný súd uviedol, že žalobca taktiež žiadal, aby súd určil, že úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere dobrá pôžička zo 06. 02. 2015, je bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na to, že určovací petit je relevantný a znamená odstránenie spornosti práva žalobcu, ktorý z dôvodu nesplnenia si povinnosti žalovaného zaplatil viac ako mal. Hoci žalobca uplatnil aj žalobu na plnenie, jeho právo ako právo spotrebiteľa domáhať sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru vyplýva priamo z právneho predpisu (§ 11 ods. 4 ZoSÚ). V záujme zabezpečenia právnej istoty žalobcu - spotrebiteľa, preto súd prvej inštancie pojal do výrokovej časti tohto rozsudku určujúci výrok o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru s poukazom na nedostatky zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) a y) ZoSÚ, ako aj s poukazom na hrubé porušenie povinnosti žalovaného podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ktoré boli podkladom pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, súd prvej inštancie považoval za právne bezvýznamné zaoberať sa ďalšími nedostatkami v zmluve. Súd prvej inštancie zdôraznil, že obe zmluvné podmienky sú súčasťou formulárových zmlúv, ktoré žalovaný ako banka predkladal v rozhodnom období neurčitému množstvu klientov. Je nepochybné, že spotrebiteľ, v tomto prípade žalobca, zmluvné podmienky individuálne nevyjednal. Nič na tom nemení ani tvrdenie žalovaného o tom, že pokiaľ ide o zmluvnú podmienku podľa čl. 5., bod 5.17. zmluvy, táto bola so žalobcom individuálne dojednaná, o čom svedčí žalobcom v zmluve zaškrtnuté políčko „ÁNO“ obsiahnuté pod textom tohto zmluvného ustanovenia. Súd však uvádza, že ide o zaškrtnutie políčka v elektronickej podobe na vopred predpísanom tlačíve, pričom bolo na žalovanom, aby preukázal, že zmluvné podmienky so žalobcom individuálne dojednal, čo ale nepreukázal. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Preto súd uvedené zmluvné podmienky určil za neprijateľné.

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. - Civilný sporový poriadok (CSP), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalobca bol v spore v celom rozsahu úspešný, priznal mu voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcov, rozsudkom z 09. januára 2024 sp. zn. 9CoCsp/4/2023 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že v zmluve, ktorá je predmetom tohto konania je uvedený dátum prvej mesačnej úhrady: dňa 25. 03. 2015, dátum konečnej splatnosti úveru: dňa 25. 02. 2024 a doba splácania úveru: 108 mesiacov. Na základe týchto údajov je možné bezpečne určiť dobu trvania zmluvy, pričom táto je podľa názoru odvolacieho súdu exaktne vyjadrená údajom 108 mesiacov, pričom aj keď je táto náležitosť uvedená ako „doba splácania úveru“ a nie „doba trvania zmluvy“, je zrejmé, o aký údaj sa jedná a prílišným formalistickým prístupom nemožno, bez ďalšieho, uzavrieť, že v zmluve absentuje táto obligatórna náležitosť. Odvolací súd taktiež poznamenáva, že z príslušnej právnej normy (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) expressis verbis ani nevyplýva, akým konkrétnym údajom má byť vyjadrená táto náležitosť, teda či sa má jednať o dni, mesiace, roky. S poukazom na tieto

skutočnosti, ako aj vyššie citované rozhodnutie najvyššieho súdu odvolací súd dospel k záveru, že námietka žalovaného ohľadom skutočnosti, že v predmetnej zmluve neabsentuje uvedenie doby trvania zmluvy je dôvodná.

2.2. Za nedôvodnú ale odvolací súd vyhodnotil námietku žalovaného týkajúcu sa nesprávne uvedenej výšky priemernej RPMN, k čomu žalovaný v podstate uviedol iba to, že záver súdu prvej inštancie je formalistický. Následne sa žalovaný v tejto stati už vyjadroval iba k matematickému výpočtu RPMN, poukázal na stanoviská Najvyššieho súdu, avšak táto skutočnosť nebola predmetom konania na súde prvej inštancie. Bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytovanými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa zákona o spotrebiteľských úveroch. S ohľadom na ust. § 11 tohto zákona je preto opodstatnené žalobcovi nepriznať nárok na úroky a poplatky. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že súdy sú povinné z úradnej povinnosti (ex offio) skúmať, či spotrebiteľské zmluvy obsahujú všetky obligatórne náležitosti, bez ohľadu na to, či spotrebiteľ v súdnom konaní priamo namieta absenciu niektorej z týchto náležitostí.

2.3. Ďalším dôvodom, ktorý správne súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvod pre záver, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, bolo nedostatočné skúmanie bonity žalobcu, spočívajúce v tom, že žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, čo súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako hrubé porušenie jeho povinností, keďže žalovaný nepreukázal, že skúmal údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalobcu ako spotrebiteľa, resp. že nahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Keďže žalovaný nepreukázal skúmanie bonity žalobcu výpisom z príslušného registra, ale ani relevantnými údajmi minimálne o výdavkoch a rodinnom stave žalobcu, mal odvolací súd za to, že žalovaný ako veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou a hrubo porušil svoje povinnosti vyplývajúce z § 7 ods. 1 citovaného zákona, v dôsledku čoho sa úver taktiež považuje za bezúročný a bez poplatkov.

2.4. Súd prvej inštancie sa taktiež správne vysporiadal so žalovaným vznesenou námietkou premĺčania, keď správne na prejednávajúcu vec aplikoval plynutie 2 ročnej subjektívnej premĺčacej lehoty, ktorá plynie v rámci 10-ročnej objektívnej premĺčacej lehoty v zmysle § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (OZ). Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že pokiaľ by žalobca v priebehu plnenia si povinností vyplývajúcich z úverovej zmluvy (úhrady mesačných splátok) bol mal reálnu vedomosť o tom, že sa veriteľ na jeho úkor bezdôvodne obohacuje, nebol by žalovanému zaplatil finančné prostriedky nad sumu istiny poskytnutého úveru (5.000 eur). To, že sa žalobca dozvedel o tom, že už plnil viac ako mal, a že došlo k bezdôvodnému obohateniu, zistil až po tom, čo bola zmluva predložená na posúdenie Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, teda 10. 06. 2021. K tomuto momentu žalobca nadobudol skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd taktiež poukazuje na to, že súdna prax týkajúca sa začatia plynutia subjektívnej premĺčacej lehoty je už ustálená.

2.5. Čo sa týka objektívnej premĺčacej lehoty pre vydanie bezdôvodného obohatenia, tak aj jej aplikácia prešla určitým názorovým vývojom pri posudzovaní úverových zmlúv, ktoré majú spotrebiteľský charakter. Odvolací súd musí konštatovať, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít je irelevantné, či bezdôvodné obohatenie, ktoré získal dodávateľ na úkor spotrebiteľa, vzniklo v dôsledku neprijateľných zmluvných podmienok, alebo absencie obligatórnych náležitostí úverovej zmluvy, vždy je potrebné v zmysle rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie C-485/19 aplikovať analogicky 10-ročnú objektívnu premĺčaciu dobu v úverových spotrebiteľských vzťahoch.

2.6. Odvolací súd sa stotožnil s vyčerpávacím odôvodnením súdu prvej inštancie ohľadne posúdenia neprijateľných zmluvných podmienok. Na doplnenie uviedol, že spôsobenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa videl aj odvolací súd v skutočnosti, že žalovaný si podľa zmluvnej podmienky uvedenej v bode 5.4. zmluvy mohol započítať akékoľvek pohľadávky zo zmluvy o úvere voči pohľadávke dlžníka/spoludlžníka z ktoréhokoľvek účtu alebo vkladu vedeného bankou. Zmluvná podmienka uvedená v podmienkach v bode 5.17. je hrubo nevyvážená, pretože nerešpektuje nepochybny oprávnený ekonomický záujem spotrebiteľa na tom, aby najskôr splatil istinu úveru. Odvolací súd poukazuje na to, že táto zmluvná podmienka týkajúca sa započítania platieb zhoršuje postavenie dlžníka oproti ustanoveniu § 566 Občianskeho zákonníka, pretože určuje spôsob započítania platieb, ktorý by bol proti vôli dlžníka, pokiaľ by dlžník logicky žiadal započítať platbu výlučne na istinu dlhu. Ide preto o neprijateľnú zmluvnú podmienku, tak ako to konštatuje súd prvej

inštancie vo svojom rozhodnutí. Odvolací súd tak rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že takto formulované zmluvné podmienky spĺňajú definičné znaky neprijateľných zmluvných podmienok, pričom vo vzťahu k zmluvnej podmienke uvedenej v bode 5.4. zmluvy uviedol, že aj keby bol mal žalobca ako spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa s jej obsahom pred podpisom zmluvy, nemohol ovplyvniť jej obsah (§ 53 ods. 2 OZ). Čo sa týka zmluvnej podmienky uvedenej v bode 5.17. zmluvy, tak aj keď sú pri tejto zmluvnej podmienke uvedené kolónky „áno“, resp. „nie“, zo zmluvy je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že označenie krížika pri kolónke „áno“ nerealizoval samotný žalobca, ale jedná sa o predtlačený údaj, pričom podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že pokiaľ by bol žalobca s odbornou starostlivosťou informovaný o obsahu tejto zmluvnej podmienky, je nelogické, aby žalobca s takýmto obsahom, ktorý ho jednoznačne znevýhodňuje, súhlasil. Z obsahu dokazovania zároveň nevyplynulo, aby bol žalovaný žalobcu dostatočne informoval o obsahu tejto zmluvnej podmienky, preto mal odvolací súd za to, že žalovaný nepreukázal, že táto zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná, a preto je správny aj záver súdu prvej inštancie o jej neprijateľnosti.

2.7. Odvolací súd opätovne poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne posúdil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, keď z úradnej povinnosti skúmal, či zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti, pričom dospel k záveru, že zmluva neobsahuje minimálne správny údaj o priemernej hodnote RPMN a taktiež správne uzavrel, že žalovaný nepreukázal skúmanie bonity žalobcu s dostatočnou odbornou starostlivosťou, čo má za následok hrubé porušenie povinností vyplývajúcich z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ a čo má taktiež za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za tejto situácie zároveň správne priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a taktiež správne skutkovo, ako aj právne vyhodnotil žalovaným vznesenú námietku premĺčania. Rovnako správne posúdil neprijateľnosť zmluvných podmienok tak, ako sú citované vo výrokovej časti jeho rozsudku. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým a dostatočným zisteniam a na takto zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Odvolací súd zároveň nezistil žiadnu inú vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. S poukazom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

2.8. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol žalobca plne úspešnou stranou konania, preto mu patrí nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP prvoinštančným súdom samostatným uznesením.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že krajský súd nesprávne vyhodnotil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a od ktorých záviselo jeho rozhodnutie, a to: 1/ „Možno na účely aplikovania desaťročnej objektívnej premĺčacej lehoty podľa § 107 ods. 2 OZ v prospech spotrebiteľa vychádzať z predpokladu, že banka sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila, iba a bez ďalšieho na základe skutočnosti, že banka je profesionálom a podniká v oblasti poskytovania úverov?“. 2/ „Možno podmienky pre začatie plynutia subjektívnej premĺčacej lehoty na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 OZ vyhodnocovať bez zohľadnenia objektívnych skutočností, iba na základe tvrdenia žalobcu a ním predloženého písomného stanoviska tretej osoby o právnej kvalifikácii tohto nároku?“. To, že žalovaný pozná zákon, mu nemôže byť na ťarchu a nemôže byť dôkazom jeho nekalého úmyslu. To však nezmenená, že by sa malo v spotrebiteľských vzťahoch dané pravidlo automaticky uplatniť voči druhému účastníkovi (dodávateľovi) s tak výraznými negatívnymi dôsledkami. Viedlo by to totiž k bizarnému následku, že znalosť zákona sa pri dodávateľoch trestá. Naznačený prístup súdov k dokazovaniu rozhodujúcich skutočností je nesprávny z niekoľkých dôvodov. Žalobca nepreukázal, že sa žalovaný obohatil na jeho úkor úmyselne. V tejto súvislosti nepredložil žiadne dôkazné prostriedky; nemožno očakávať od žalovaného, že bude v rámci svojej procesnej obrany preukazovať negatívne skutočnosti, (že sám nekonal úmyselne). Zaťaženie žalovaného dôkazným bremenom o vlastnom dobrom úmysle je popretím východiskovej konštrukcie súkromného práva, ako aj pravidiel výkladu súkromnoprávných vzťahov. V týchto vzťahoch sa totiž uplatňuje prezumpcia poctivosti účastníkov. Pokusy obrátiť toto východisko, t. j. namiesto prezumpcie poctivosti nútiť subjekty

preukazovať vlastnú poctivosť, sú zdrojom vážneho ohrozenia právneho stavu spoločnosti (HURDÍK, J.: Zásady súkromného práva. Masarykova univerzita. Brno 1998, s. 125). Ani v spotrebiteľských sporoch preto nemožno vychádzať z premisy, že banka (žalovaný) koná nekal. Ak sudy odvodzujú úmysel žalovaného od skutočnosti, že má odbornú prevahu, de facto mu tým znemožňujú akokoľvek sa voči tomu brániť. Žalovaný totiž takéto tvrdenie nevie vyvrátiť. Je totiž nesporné, že je podnikateľom a spravidla má informačnú prevahu nad spotrebiteľom. V konečnom dôsledku by záver súdu znamenal, že v každom zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom smeruje snaha veriteľa k nekalému a úmyselnému obohateniu sa na úkor druhého. Podľa dovolateľa aplikácia trojročnej objektívnej premľacej lehoty nekoliduje s rozhodovacou praxou SD EÚ a už vôbec nepoškodzuje práva spotrebiteľov, ako sa nesprávne domnieva odvolací súd v napadnutom rozsudku. Podľa dovolateľa pre začiatok plynutia subjektívnej premľacej lehoty je určujúcim moment, keď sa oprávnený dozvie o skutočnostiach, na základe ktorých môže uplatniť svoj nárok na súde, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného. Okamih, v ktorom spotrebiteľ zistí, ako možno právne kvalifikovať jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností, nie je pri posudzovaní začatia plynutia subjektívnej premľacej lehoty relevantný. Sudy v tomto spore neustálili začiatok subjektívnej premľacej lehoty na základe objektívne overiteľných skutočností.

3.2. Dovolateľ ďalej namieta, že oba sudy ignorovali v zásade všetky námietky žalovaného o potenciálnom šikanóznom výkone práva žalobcu (čl. 5 CSP) a neskúmali či nejde o konanie v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). Z napadnutého rozsudku nemožno zistiť, ako sa súd vysporiadal s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, na ktorú poukazoval žalovaný, čím odvolací súd rezignoval na svoju povinnosť v zmysle § 387 ods. 3 CSP. Sudy iba formalisticky odkazovali na výňatky nesúvisiacich rozhodnutí, ktoré sa skutkovo a právne odlišujú od tohto prípadu.

3.3. Dovolateľ sa domáha, aby najvyšší súd dovolaniu v celom rozsahu vyhovel a rozsudok krajského súdu zmenil tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zmení a žalobu zamietne a prizná žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, trov odvolacieho a dovolacieho konania.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie je pravdou, aby odvolací súd ignoroval pre vec relevantné zákonné ustanovenia alebo rozhodnutia. Práve naopak v odôvodnení rozsudku súd poukázal na príslušné právne normy (najmä § 107 OZ) a rozhodnutia dovolacieho súdu spadajúce do množiny ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (R 14/2022 a R 15/2022). Žalovaný v dovolaní ani nekonkretizoval, aké konkrétne procesné práva mali byť porušené v takej miere, že malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. V danom prípade námietky žalovaného skôr smerujú voči nesprávnemu právnemu (existencia úmyslu) a skutkovému (pravosť potvrdenia Združenia HOOS) posúdeniu veci. V zmysle uvedeného dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom a skutkovom posúdení veci však nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Súmernú odpoveď na všetky námietky čo do zmyslu a účelu žaloby dáva rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/127/2017, z 30. 01. 2019 a uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 124/2020, z 15. 04. 2020, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť banky proti rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/127/2017.

4.1 Zmätočnosť tvrdení žalovaného, čo do dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je zrejmá, keďže v rozhodnutí R 15/2022 sa riešila v podstate totožná dovolacia otázka ako aj v tomto konaní. Vo vzťahu k úvahám prezentovaným v jej prvej a druhej právnej otázke dovolania, tak z dostupnej literatúry a rozhodnutí nielenže vyplýva absolútna neprípustnosť objektivizácie začatia plynutia subjektívnej premľacej doby, ale naopak, presadzuje sa subjektivizácia objektívnej premľacej doby. Je zrejmé, že bez ohľadu na skutkovú podstatu vzniku bezdôvodného obohatenia, problematiku plynutia premľacej doby je potrebné posudzovať jednotne. Preto je prípustné aplikovať na vec závery vyplývajúce z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, ako to urobil odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku. Spotrebiteľ z dôvodu prevládajúcej dôvery v správnosť a poctivosť postupu dodávateľa nepocituje dôvodnosť spochybňovať veriteľa, pričom sa domnieva, že koná v súlade s právnymi predpismi a pravidlami ekonomiky. Zo strany dodávateľov však dochádza k zneužívaniu tejto dôvery a konaniu v rozpore s dobrými mravmi. Oprávnený subjekt musí získať skutočnú a nielen predpokladanú vedomosť iba o tom, že platil, kedy platil a komu platil, ale rovnako dôležité a z hľadiska subjektívnej premľacej doby najdôležitejšie je aj získanie vedomosti o tom, že platil nedôvodne a až získaním všetkých týchto rozhodujúcich skutočností, môže začať plynúť oprávnenému subjektívna

premlčacia doba, čo je prosto logické, lebo ak oprávnený nepozná skutočnosť, že na platby neexistuje právny dôvod a platí len preto, lebo sa domnieva, že platí dôvodne, nemôže mu začať plynúť subjektívna premlčacia doba, nakoľko nemá vedomosť o rozhodujúcich skutočnostiach nevyhnutných na to, aby mohol podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Subjektívne právo a možnosť podať žalobu mu vzniká až vtedy, keď sa dozvie o tom, že platí nemal. Ide o to, že časový okamih vzniku premlčacej doby, je zhodný s okamihom vzniku, tzv. žalobného práva (okamih zrodu žaloby, *actio nata*), ide o deň, v ktorý oprávnený mohol po prvýkrát úspešne uplatniť žalobu na ochranu svojho subjektívneho práva na súde. To predpokladá vedomosť oprávneného o skutkových okolnostiach vzniku *actio nata*. Ak oprávnený nevie o tom, že mu vzniklo žalobné právo, nemohol nastať okamih vzniku žalobného práva. Samozrejme, nejde o bezhraničnú lehotu, ale o dobu limitovanú objektívnou premlčacou dobou. Zákon vyžaduje dokonanie stavu vedomia oprávneného, reálnym nadobudnutím vedomostí o definovaných skutočnostiach. Nestačí teda možnosť, či pravdepodobnosť získania tejto vedomosti, oprávnený musí uvedenými vedomosťami reálne disponovať. Vedieť komu oprávnený zaplatil, kedy a koľko neznamena, že vie, že platil nedôvodne, že sa veriteľ na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Zákon na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby nevyžaduje, aby oprávnený získal len vedomosť o kvantite týchto skutočností, že sa stali, ale aj o ich kvalite, že došlo k porušeniu práv oprávneného a k bezdôvodnému obohateniu a že môže podať žalobu. Žalobca navrhuje, aby dovolací súd dovolanie odmietol, alternatívne dovolanie ako nedôvodné rozsudkom zamietol. Taktiež navrhuje, aby žalovaný bol zaviazaný k náhrade trov dovolacieho konania žalobcu v rozsahu 100 %.

5. Dovolateľ vo svojom vyjadrení uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia nemožno ďalej zistiť, či sa spotrebiteľ pred podaním žaloby reálne snažil o mimosúdne vyriešenie veci, aká bola jeho komunikácia s veriteľom v priebehu trvania úverového vzťahu a pred podaním žaloby, či navrhoval uzavretie dodatku k zmluve alebo modifikáciu zmluvných podmienok, prípadne či vôbec (a ak áno, tak ako) vypovedal spotrebiteľ v konaní. Predmetné rozhodnutie evidentne vychádza z odlišných skutkových a právnych okolností, a to najmä pokiaľ ide o časový aspekt a (spravidla neznáme ďalšie pre vec rozhodujúce) okolnosti podania žaloby. Dovolateľ zastáva názor, že ak by dovolací súd hypoteticky uvažoval nad aplikáciou záverov v R 15/2022, (ktoré žiaľ neboli predmetom ústavnoprávneho prieskumu, avšak javia sa ako krajne nespravodlivé a nepresvedčivé vzhľadom na formálne odmietnutie dovolania), daná vec by mala byť vzhľadom na stúpajúce množstvo generických spotrebiteľských sporoch, (o čom má zrejme vedomosť aj dovolací súd) postúpená na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere

(intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

10. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, najmä že súdy ignorovali námietky žalovaného o potenciálnom šikanóznom výkone práva žalobcu a neskúmali či nejde o konanie v rozpore s dobrými mravmi.

13. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti

vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

13.1. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom zaoberal dobrými mravmi v bode 27.: „Z odvolania žalovaného taktiež vyplynulo, že konanie žalobcu je podľa jeho názoru v rozpore s dobrými mravmi, keďže žaloba bola podaná takmer po siedmich rokoch od uzavretia zmluvy o úvere, takmer po piatich rokoch od platenia úveru. Žalobca tiež nevyužil svoje právo odstúpiť od zmluvy, nenavrhol, aby došlo k modifikácii podmienok zmluvy, napr. formou dodatku, nepodal sťažnosť alebo reklamáciu na poskytnuté bankové služby. Žalobcovi neinicioval žiadne súdne, rozhodcovské, ani iné konanie a ani žalobca neinicioval žiadne mimosúdne rokovanie pred podaním žaloby a prekvapivo podal na žalovaného túto žalobu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že výkon práv žalobcu, aj s ohľadom na žalovaným uvádzané dôvody, nie je s poukazom na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v rozpore s dobrými mravmi. Skutočnosť, že žaloba bola podaná takmer po siedmich rokoch od uzavretia zmluvy, resp. takmer po piatich rokoch od splatenia úveru, nezakladá rozpor s dobrými mravmi, pričom aj z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít vyplýva, že určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, resp. neprijateľných zmluvných podmienok nie je časovo obmedzené. Rozpor s dobrými mravmi nemôže zakladať ani to, pokiaľ spotrebiteľ nevyužil svoje právo odstúpiť od zmluvy o úvere, pričom je zrejmé, že žalobca úver predčasne splatil práve z dôvodu jeho refinancovania (z dôvodu vysokého úroku), čo logicky zakladá záver, že iný veriteľ mu poskytol výhodnejšie úverové podmienky. Nepodanie sťažnosti alebo reklamácie taktiež nezakladá rozpor s dobrými mravmi a ako vyplýva z odôvodnenia súdu prvej inštancie, žalobca po tom, ako sa dozvedel o existencii združenia, toto kontaktoval a svoju situáciu začal riešiť práve podaním tejto žaloby, pričom aj keď je možné dať za pravdu žalovanému, že nebolo preukázané, aby žalobca inicioval nejaké mimosúdne jednanie, toto ale nie je podmienkou pre podanie žaloby.“

13.2. Odvolací súd po vyhodnotení skutkových okolností prípadu dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, keď z úradnej povinnosti skúmal, či zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti, pričom dospel k záveru, že zmluva neobsahuje minimálne správny údaj o priemernej hodnote RPMN, a taktiež správne uzavrel, že žalovaný nepreukázal skúmanie bonity žalobcu s dostatočnou odbornou starostlivosťou, čo má za následok hrubé porušenie povinností vyplývajúcich z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ a čo má taktiež za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

14. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

15. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil,

aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

15.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalovaný preto neopodstatnene namietajú existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

16. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

17. Dovolací súd sa ďalej zaoberal s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

18. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Dovolateľ ako právne otázky uviedol:

1/ „Možno na účely aplikovania desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty podľa § 107 ods. 2 OZ v prospech spotrebiteľa vychádzať z predpokladu, že banka sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila, iba a bez ďalšieho na základe skutočností, že banka je profesionálom a podniká v oblasti poskytovania úverov?“ (ďalej aj ako „otázka 1/“).

2/ „Možno podmienky pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 OZ vyhodnocovať bez zohľadnenia objektívnych skutočností, iba na základe tvrdenia žalobcu a ním predloženého písomného stanoviska tretej osoby o právnej kvalifikácii tohto nároku?“ (ďalej aj ako „otázka 2/“).

20. Dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania uplatnenú v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP písm. b) ustanovenia, teda tým, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo aj od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

20.1. V danej súvislosti dovolací súd uvádza, že vyššie vymedzené právna otázky už boli dovolacím súdom riešené, preto predpoklad prípustnosti dovolania je daný v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

21. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej

otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

21.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

21.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

22. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

23. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá „odklon“ od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

24. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že najvyšší súd môže pri posúdení prípustnosti dovolania zohľadňovať aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (k tomu pozri I. ÚS 51/2020).

25. K otázke č. 1/ dovolací súd konštatuje, že otázka je riešená rozsudkom Súdneho dvora EÚ C-485/19.

26. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19 zo dňa 22. 4. 2021 zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o

vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

26.1. Taktiež z daného rozsudku SD EÚ vyplýva: „Pokiaľ však ide v treťom rade o stanovený začiatok plynutia skúmanej premlčacej lehoty, za okolností, o aké ide vo veci samej, existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ sa počas stanovenej lehoty nebude dovolávať práv, ktoré mu priznáva právo Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. marca 2020, OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167, bod 22. a citovanú judikatúru), v dôsledku čoho by sa ocitol v situácii, že by tieto práva nemohol uplatniť.“

27. Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EU C-485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehoty je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia, (a to bez skúmania zavinenia).

28. Dovolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2021 sp. zn. 7Cdo/268/2021, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 15 v zošite č. 3 z roku 2022. Právna veta znie: „Analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky“.

29. Dovolací súd pre výklad premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov uzavrel, že platí dvojročná subjektívna a desaťročná objektívna doba. K tomuto záveru dospel s ohľadom na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-485/19, podľa ktorého zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehoty, a preto je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia, (a to bez skúmania zavinenia) (obdobne rozsudok najvyššieho súdu z 30. 11. 2023 sp. zn. 5Cdo/219/2022).

30. Vzhľadom na vyššie uvedené je teda zrejmé, že odvolací súd dospel k správne (už skôr judikovanému) právnemu názoru, že „...je irelevantné, či bezdôvodné obohatenie, ktoré získal dodávateľ na úkor spotrebiteľa, vzniklo v dôsledku neprijateľných zmluvných podmienok, alebo absencie obligatórnych náležitostí úverovej zmluvy, vždy je potrebné v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 aplikovať analogicky 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu v úverových spotrebiteľských vzťahoch.“

31. K otázke č. 2/ dovolací súd konštatuje, že otázka je riešená najmä rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/29/2021.

32. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2021 sp. zn. 5Cdo/29/2021, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 14 v zošite č. 3 z roku 2022 vyplýva, že pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve.

32.1. V rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/29/2021 najvyšší súd zvýraznil špecifickosť situácie, vzniknutej a vyvolanej osobitosťou právnej úpravy spotrebiteľského práva, najmä zák. č. 129/2010 Z. z.. V podstatnom uviedol, že „Za skutkovú okolnosť (skutkové okolnosti), ktorá je (sú) podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor

bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Dovolací súd zdôrazňuje, že spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok (resp. celého konečného dlhu zahŕňajúceho aj úroky a poplatky) je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne, je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednania so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti) ... Otázku nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Ide totiž o to, či je možné pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere a u každého spotrebiteľa automaticky usudzovať nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe spotrebiteľovej dôkladnej znalosti obsahu zmluvy o úvere a povinnosti plnenia na účet veriteľa, čo by v podstate znamenalo prezumpciu jeho vedomosti o rozpore jej (niektorých) ustanovení so zákonom ... Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu."

32.2. Najvyšší súd v danej veci uzavrel, že pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia dovolací súd stanovil potrebu skúmania okamihu, kedy oprávnený subjekt (t. j. spotrebiteľ) nadobudol skutočnú skutkovú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Dovolací súd zdôraznil, že spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok (resp. celého konečného dlhu zahŕňajúceho aj úroky a poplatky) je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne, je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednania so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti). Podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata).

33. Obdobný názor najvyšší súd konštatoval aj v rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/181/2020, 7Cdo/79/2021, 7Cdo/268/2021, 5Cdo/29/2021, 5Cdo/106/2022 a 5Cdo/219/2022.

34. Dovolací súd poukazuje na to, že odvolací súd priamo vychádzal z právneho názoru uvedenom v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/29/2021, a teda ani v otázke 2/ nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

35. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu. Sama polemika s právnymi závermi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu dovolacieho súdu k právnemu posudzovaniu vecí významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP (porovnaj aj rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/6/2017).

36. Z uvedených dôvodov preto dovolateľom žiadna vymedzená otázka nespĺňa kritériá vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovení § 432 až § 435 CSP. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím dovolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré

sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť ani spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštancie na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

37. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie žalovaného v danej časti odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

38. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľom formulované otázky nepredstavujú vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Rovnako dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

39. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

40. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.